

DA ŽIVOT IMAJU

List 50+ * Broj 9 * srpanj 2019.

Ne sanjaj o nečem što se možda nikada neće ostvariti. Današnje zadaće traže tvoju odvažnost, tvoju nadu, tvoju unutrašnju snagu, tvoje oduševljenje.

DOBRO JE POGLEDATI UNATRAG

Piše: Dr. fra Tomislav Pervan

Isus nam veli: Rješenje tvoga problema leži u tebi, ne u drugima. U tvojoj duši, tvome srcu. Duša, srce određuje bez naše suradnje i našega znanja naše osjećaje, odluke, našu sreću. Treba samo razgrnuti zapretani zdenac da iz njega provre živodajna voda. Jer, dokle god tražimo ključ problema kod drugih, u bračnom drugu, pretpostavljenima, protivnicima, u društvu, Crkvi, dokle god smatramo suvišnim obrađivanje vlastitoga tla i duše, ne ćemo biti kadri oblikovati svoj život ni budućnost, nego

ćemo je samo otpjeti, nerijetko mimo vlastitih očekivanja. I znat će se dogoditi da trajno padamo u istu rupu. Životne krize kriju u sebi priliku uzeti svoj život – svjesno – u svoje ruke.

Stoga je od koristi pogledati unatrag svoj život, istraživati što je to bilo skriveno. Mnoga bolna iskustva, teške bolesti, smrt, mnogi bolni rastanci s ljubljenim osobama očitovali su se kao početak novoga puta koji nadmašuje sve dotadašnje. Mnogi su zahvalni za teške životne trenutke koji bijahu čišćenje, pročišćenje, nova orijentacija, prema Bogu i smislu. Ako su dosada bili tjerani, nemirni, odsada su samosvjesni, do kraja osobe, u svoj skromnosti. Nešto ih je p(r)otreslo, fasciniralo (= ošinulo!) pa zato žive svjesnije, slobodnije, intenzivnije.

Isus veli svojim: „Ne bojte se!“ Tim riječima želi im uzeti strah od budućnosti. I on smjera na ono što je skriveno te što će se tek otkriti. Time misli na snagu Duha koju osjeća u sebi te koju prenosi svojim učenicima. Snaga Duha koja pobjeđuje zlo i smrt. Bog je tajanstvena, skrivena stvarnost ovoga svijeta, pa i kad se objavljuje, ostaje on skriven. On ostaje tajnom koja se objavljuje misticima, a biva vidljivom u Isusu Kristu.

“SA ZEMLJOM ČOVJEK JE KRALJ...”

Piše: Matko Petrović

Istina jest da je velik problem i siromaštvo s kojim se susrećemo. Preko 30% hrvatskih obitelji jedva spaja kraj s krajem. Ipak, kroz sve te tužne podatke probila se zraka ponosa i prkosa. Mnogi koji objektivno spadaju u ovu kategoriju subjektivno se ne smatraju siromašnim i ne žele to priznati. Ovu činjenicu vrijedi zapamtiti u kontekstu dostojanstva i hrabrosti hrvatskog naroda, jer da je ovakvo stanje u nekim zapadnim zemljama vjerojatno bi psihijatrijske i ostale bolnice zbog depresije i sličnih bolesti bile prepune.

Ipak, valja upozoriti i na rasprodaju zemlje. “Sa zemljom čovjek je kralj, a bez nje je ništa”, upozorio je dramski pisac John B. Keane. Hoćemo li rasprodajući zemlju, za koju godinu u kolektivnom deliriju, sjetno pjevušiti u balkansko-europskoj krčmi “*ej, kakve sam konje imo*”? To se ne smije dogoditi. Za početak zemlju sačuvajmo. Neka naš vrt i voćnjak, maslinik i vinograd, polje i livada, ne zarastaju u drač i korov. Valja prekinuti praksu da se sve brzo pojede, a na tom planu valja postići nacionalni konsenzus i definirati nacionalni interes. Siromašnom narodu je dozlogrdila ideološka magla: fašizam, antifašizam i slične šuplje pojmove jedanput za svagda valja pokopati i okrenuti se budućnosti i životu. I kojeg li apsurd: političari i mediji daleko manje govore o kruhu i ruhu, nego o “tekovinama” zabludjelih režima. Valja saznati tko nas je zadužio za desetke milijardi eura, te zatražiti raspravu o budućnosti i životu, a ne o zabludama prošlosti. Ako postoji politička elita, neka odmah elitno i konkretno odgovori. Inače, sve to dijeli razinu luka i vode!

NE BOJ SE DOK JE SOTONA PRED VRATIMA!

Piše: dr. Andreas Laun

Čovjek je uvijek onakav i onaj čovjek kojeg od sebe učini, a ne ono, što je jednostavno "u njemu" ili što se u njemu pojavljuje, bez njegove potpore, bez njegove odluke, bez njegova znanja! Kada dakle nekoga od onih koji se pred njim isповijedaju, muče sramotne i grešne misli i predodžbe, Sv. Franjo Saleški na svoj jasan način daje savjet: "Ne boj se, dok zli neprijatelj buči pred vratima tvoga srca, možeš biti siguran da je on - vani!"

Na ovaj način sveti Franjo Saleški svome čitatelju daje iznimno važnu poruku koja sadrži više djelomičnih istina:

- Čovjek nije identičan sa svijetom svojih nagona, nego on je onaj koji odlučuje kakav će biti, osoba sa svojim vlastitim odlukama koje se ne mogu iznuditi.

- Bog je čovjeku dao slobodu i nitko mu je doista ne može oduzeti. Određenje ljudske slobode je da se "vjenča" s "afektom ljubavi", jer ljubav je čovjekovo određenje. Budući da je Bog ispunjen gorućom čežnjom da pomogne čovjeka, ljubav je uistinu moguća!

Sveti Franjo Saleški je umro 1662. godine u 55 godini života. Ali njegov način naviještanja Evanđelja, dodiruje srca kršćana kroz sva stoljeća. Ljudi osjećaju da ih on razumije, slušaju njegov glas i pokušavaju svoj kršćanski život oblikovati po njegovim savjetima. Franjo Saleški spada među one svece koji odgovaraju za svako vrijeme i to upravo stoga, jer njihova poruka nije bila uvjetovana vremenom, nego je jednostavno istinita - u njegovo vrijeme, danas i uvijek.

NEMAM VREMENA

Piše: M. Gutl

Nemam vremena - rekla je na telefon svojoj kolegici koja je bila zdvojna i željela je doći da kod nje nađe oslonac. A ipak je imala vremena da uz kavu pola sata priča o svojoj susjedi.

Nemam vremena - rekla je jedna gospođa župniku kad ju je pozvao na svetu misu. Odvezla se zatim na svečanu večeru.

Nemam vremena - rekao je otac sinu kad ga je ovaj zamolio za razgovor. Otac se upravo bavio znanstvenim studijem o pedagoškim problemima.

Nemam vremena - rekao je redovnik svom subratu kad ga je ovaj zamolio za razgovor. Zatim je otišao na sjednicu na kojoj se raspravljalo o bratskim odnosima.

Nemam vremena - rekao je liječnik pacijentu koji mu je htio opisati svoje zdravstveno stanje. Otišao je zatim na utakmicu.

Nemam vremena - rekao je Bog - slušati vaša izgovaranja. Odsad će svi imati beskrajno mnogo vremena. Počela je vječnost - bez vremena.

Heribert Arens: Krivnja

Tko na savjesti nosi krivnju, često kao da stoji pred zatvorenim vratima čiji se ključ slomio. On ih sâm ne može otvoriti. Upućen je na druge koji će ga prihvatiti.

Bog nam je dao u ruke ključ, a ključ se zove «praštanje». On nama otvara vrata ako priznamo svoju krivnju i odvažimo se početi iznova. Bog nam daje međutim u ruke ključ, kako bismo i drugima otvorili vrata, da ne padnu u izolaciju. On nam kaže: Krivnja što razdvaja može se svladati.

ŠTO JE ČOVJEK?

Papa Franjo

„Sjećanje“ je ključna riječ za život . Sjećati se da smo Božja jedinstvena i nezamjenjiva djeca daje nam snagu da se ne predamo pred nevoljama i da ne budemo tužni iskopavajući ono najgore što izgleda kao da nema kraja. Loša sjećanja dolaze i onda kada na njih ne mislimo, te nas drže zatvorenici. Gospodin je onaj koji nas oslobađa od njih dajući nam Duha Svetoga.

On nam je potreban, jer je Tješitelj koji nas ne ostavlja same pod teretom života .On je taj koji preobražava naše ropsko sjećanje u slobodno sjećanje, rane prošlosti u sjećanje na spasenje. U nama čini ono što je učinio za Isusa: Njegove rane koje je napravilo zlo, po snazi Duha Svetoga postale su kanali milosrđa; rane u kojima svijetli ljubav Božja koja diže i uskrsava. To čini Duh Sveti kada ga zovemo u svoje rane. On pomazuje loša sjećanja balzomom nade, jer Duh Sveti je obnovitelj nade.

Kada smo izmučeni i ranjeni, skloni smo napraviti gnijezdo oko svojih žalosti i strahova. Međutim, Duh Sveti nas oslobađa od našeg gnijezda, daje nam da možemo uzletjeti, otkriva nam predivnu sudbinu zbog koje smo rođeni, hraneći nas živom nadom koja ne prolazi kao ona od zemaljskih sastojaka koji prije ili kasnije razočaraju. Bog koji nas se sjeća, koji ozdravlja naše ranjeno sjećanje mažući ga nadom, koji nam je blizu kako bi nas podigao iznutra, neka nam pomogne biti graditeljima dobra i tješiteljima srdaca. Svatko može učiniti malo dobra, ne čekajući da drugi počnu. Svatko može tješiti nekoga, ne čekajući da njegovi problemi budu riješeni. Bože svake utjehe, učini da se i mi sjećamo da smo na svijetu kako bismo pružili nadu i blizinu, jer smo tvoja djeca.

BORBA PROTIV STRAHA

Piše: Michael O'Brien

Kao katolički laik, moram činiti što je u mojoj moći kako bih štitio i snazio Tijelo Kristovo u svojoj župi, biskupiji, zemlji... a pomalo čak i u svijetu općenito. Moja je trajna molitva u tom smislu „Bože, molim te podaj mi *tvoju* hrabrost, *tvoje* veliko Srce koje neka kuca u mom malome srcu, *tvoju* svetu mudrost posred moje ludosti.”

Kao kršćani, neprestano bivamo oblikovani kao što lončar oblikuje glinu, dok glina pritom niti znade, niti razumije što se događa. To je djelo za čitav život. Kroz puno sam desetljeća napokon shvatio polagano, kroz dugo razdoblje, da će Bog providjeti za potrebe moje obitelji - nikakav komfor, niti pak luksuz - već ono što je uistinu potrebno kako bismo podigli naše šestoro djece i nastavili biti vjerni u tome pozivu na stvaranje katoličke kulture. Bilo je puno kušnji i napasti na tome putu. Još ih uvijek ima i pretpostavljam da će ih biti do kraja moga života. Naučio sam da se na Oca Nebeskoga mogu osloniti, da će mi On dati potrebnu hrabrost onda kada sve kao da je protiv mene. Stoga su tjeskoba i strahovi uistinu nepotrebni – jest, prirodni jesu, ali baš nimalo od pomoći.

NAJNEOBIČNIJA CRKVA NA SVIJETU

Piše: Marijan Jelenić

Između Belluna i Torina u predivnom nizu Dolomita najviši i među najljepšima je vijenac Marmolada. Ime je prema nekima od „marmor“ - mramor, prema drugima indoeuropskog korijena „marmar“ - sjajan. Najviši je vrh Ponte Rocca 3.342 m. Danas do tog vrha prometuju tri ogromne uspinjače kapaciteta pedesetak tak ljudi i uzvoze do tri kote razne visine.

Pogled je veličanstven. Neki svećenik reče: „Tu se uopće ne osjećaju napasti. Ako ima neki put kojim duša odlazi u nebo, onda je to taj.“ A naš je akademik botaničar iz Zagreba uskliknuo: „To je najljepše što sam u životu vidio.“ Na najvišoj je točki visoki željezni križ. U živoj je stijeni ispod njega izdubljena kapela u čast Majke Božje - Kraljice Dolomita. U njoj dominira Gospin kip nadnaravne veličine okićen živim cvijećem i zapaljenim lučicama.

Ovaj je predivan „hram prirode“ zajedno s kapelom i kipom „Kraljice Dolomita“ zaštićeno dobro čovječanstva zavedeno u *Unescov Registar*.

MOLITVA DA SVI IMAJU POSLA

O Bože, teško li je u doba časa snenog prisloniti na ruku svoj umorni sluh, i slušati u njoj zvuk posla izgubljenog, koji nam je svet, ko neki dragi duh.

Ah, na nebu tvome vlada divan red. Anđeli, sveci tvoji svaki posla ima. I pčela mrtva gore opet skuplja med po tvome nebeskom cvijeću i poljima.

Obilje posla daj i svakome čovjeku, neka mu radošću urodi svaki sat. I neka tebi samo, kad dani mu proteku, blistav od rada preda svoj alat.

Nikola Šop

ELEGIJA

Eto: vjetar s mora vraća nam natrag odbjgle ptice šumom krila što uče nas prolaznosti. Ali šta marim ja da su noći moje i dani izbrojeni. Neka trava spasi moju nježnost. Pijesak neće me naučiti voljeti. Ne mogu u zlu živjeti, a za dobrotu ismijati će me. Gdje je taj za koga vrijeđi kleknuti na cestu i dotaknuti usnama prah s njegove obuće? Taj koji će kao livada svakog proljeća cvjetati u meni.

Neka dođe jedno proljeće što će nas naučiti biti radosti jedni drugima, i ostati lijepi.

Jer vječnoj mijeni usprkos, ja znam da moram naći prije nego napustim ovu zemlju i ovo nebo cvijet koji će zadržati bezazlenost i ljubav koja neće prestati.

Vesna Parun

SVIJET ĆE NESTATI - ALI NE I MI S NJIME

Piše: Rémi Brague

Jedno nipošto ne isključuje drugo. Rođen sam kao Europljanin. Živim u Europi. Volim svaku europsku zemlju koju poznajem. Uvjeren sam da nema kontinenta u kome ne ćemo pronaći ili otkriti barem u tragovima europsku kulturu. Europa se već krajem 15. stoljeća 'raspukla' te je prosula svoje sjeme po cijelome svijetu. Teško je na cijelom svijetu pronaći bilo što što ne bi bilo europsko. Stoga ne mogu a da se ne osjećam kao Europljanin, a k tomu i s razloga što sam i tjelesno i duhovno udomljen u staroeuropskom prostoru. S druge strane smatram se i kršćaninom. Obje pripadnosti ne ovise o istoj razini bitka. Kao kršćanin ja sam prvenstveno osoba koja se smatra pozvanom, oslovljenom od jedne druge osobe, osobe Isusa Krista. Pritom se mora uzeti u obzir da je svatko od nas trajniji i dugovječniji od bilo kojega oblika kulture. Svijet će nestati, ali ne i mi.

Vaclav Havel: Čovjek nije samo proizvođač

Čovjek nije samo proizvođač, tvorac profita ili konzument. On je ujedno, a možda i najviše, biće koje želi biti s drugima, koje teži različitim vrstama suživota i suradnje, koje želi konkretno sudjelovati u životu ljudske zajednice, odnosno ljudskoga društva, koje želi utjecati na ono što se oko njega zbiva.

PATNJA

Tin Ujević

I ja sam jedan od putnika koje je život premorio. Ali neću kazati da ne dugujem patnji ni jedno Dobro. Sve protivno od toga.

Patnja mi je darovala duboku skromnost i mnoge ozbiljne duhovne darove. Dala mi je da lako živim u samoći, kao i onu da pregaram mnogo površnih stvari. Na jedan viši stepen ona je oduhovila moju savjest. Dala mi je napokon višu mudrost od saznanja vlastite unutrašnje gustoće, čvrstoće, punoće i obujma. Ja sam danas čovjek koji poznaje svoje granice. Pa makar i postojala želja: izići odatle.

Kao na lapis-lazuli, izgorio sam na vatri patnje nekoliko nezdravih milimetara svoje puti. Izgleda da je bol projasnio i protanjio moju nečistu krv. Jer je bilo nešto nezdravo i otrovano, grozničavo i zarazno u mojoj krvi. Ne znam odakle je to došlo, ali sam se s time rodio. Patnja je izgorjela u sveti plamen mnogo mojih crnih pohota, nepriznatljivih želja i gadnih čežnja. Ona je mene svela u pravu duševnu čistoću. Ako jednom budem mogao biti čisto vrelo, zahvalit ću iskusešnjima. U svakom slučaju, smatram da danas nisam kakav prljav gradski kanal ili ulični potočić.

Koliko je ona izgorjela stokova moje djelatnosti! Koliko sam se nastojanja zbog nje odrekao! I koliko me je, nekada, odvrnula od prirode, od jezera i mora! I koliko sam, zbog nje, kričao o svojem Ja, o svojoj „duši“!

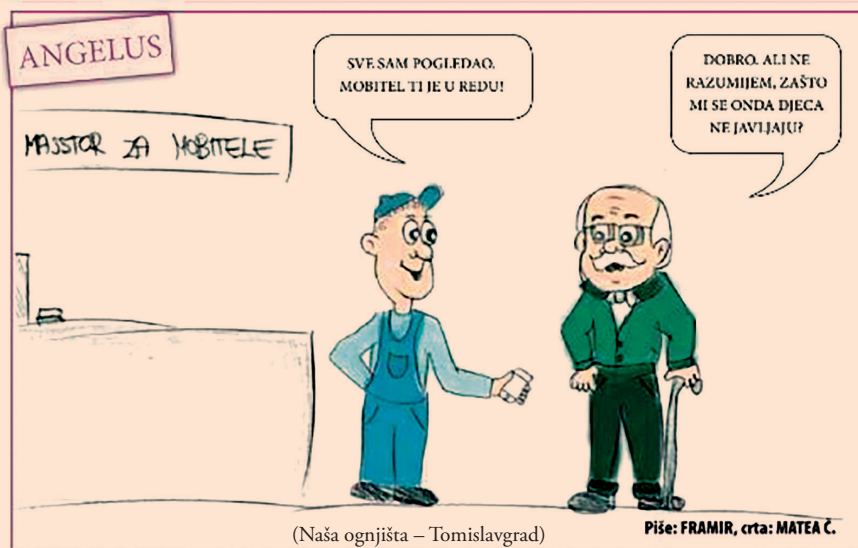
Ali mi je dala, kroz sva iskustva, danas tu navadu da želim samo dobrotu svježeg kruha, sasvim jednostavan krevet, obično ozdravljenje, i recimo, jedan zeleni balkon pod bršljanom. I sve više mislim o kućnim baščicama, o doksatima, o izgledima, o oksigenu potrebnom za pluća, o vjetrenju života.

JAKOST

Pripremio: Šime Perić

Jakost nam omogućuje ispravno postupati kada smo suočeni s poteškoćama. Prava je odluka u životu nerijetko upravo ona najteža. Postoji krilatica koja veli: „Učini radije ono što je ispravno, ali teško, negoli ono što je lako i pogrešno. Poznata izreka, opet, kaže: „Na mucu se poznaju junaci“. Jakost jest unutarnja čvrstina koja nam omogućuje podnijeti i nadići poteškoće, poraze, neprilike, i bol. Hrabrost, otpornost, strpljivost, ustrajnost, postojanost, kao i zdravo samopouzdanje – redom su različiti vidovi jakosti. Moramo naučiti da se značaj i karakter osobe razvija jače kroz trpljenje, negoli kroz uspjehe. I neuspjesi nas jačaju, ako se ne prepustimo samosažaljenju.

NAKON UMORA MALO HUMORA

LJUBAV I STRAH

Piše: dr. Peter Kreeft

Savršena ljubav izgoni strah, ali ne započnemo li sa strahom, ne možemo napredovati do savršene ljubavi. To nije tek moje osobno mišljenje, već je to ono što naučavaju Crkva, Biblija, i sveci. Svi su sveti – koji se takvima nazivaju upravo stoga što su daleko više napredovali u ljubavi od mene ili vas – zadržali strahopoštovanje prema Bogu. Nisu, pritom, bili oslobođeni niti od *iskonskoga* straha: ali ne prema Bogu, već prema grijehu. Često su znali reći: bilo bi bolje da čitav svijet propadne, negoli da se počini još samo jedan jedini grijeh. I još: jedan je grijeh daleko strašniji od tisuću trpljenja. Čak je i čestiti pogan Sokrat znao: „Puno je bolje trpjeti zlo, negoli činiti ga.“ Daleko je bolje shvaćao užas grijeha od većine suvremenih kršćana.

Sam nam je Krist rekao da se bojimo i koga se to točno trebamo bojati: „Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu“ (Mt 10,28). Ako se najviše od svega bojimo grijeha, onda se nećemo odveć bojati smrti, jer, nakon smrti više ne možemo sagriješiti. Radi toga su se sveci radovali smrti, umjesto da je se boje.

Savršena ljubav izganja strah, ali, ne započnemo li sa strahom, ne možemo stići do savršene ljubavi. Strah je gusjenica, a ljubav leptir. Ljubav treba izagnati *iskonski* strah, ali ne i strahopoštovanje, jer, izostanak straha Božjega vodi ka umišljenosti i oholosti. Kako li se grješnik može drznuti pristupiti Bogu kao *prijatelju*, a da prije toga nije pao na koljena u pokajanju i strahopoštovanju, zazivajući Krv Kristovu neka nas spasi?

UVIJEK ZADOVOLJAN

Franz Sodja

Ima starijih ljudi koji su egoistični i egocentrični. Zaboravljaju da i njihovi rođaci i znanci imaju također svoje obveze i dužnosti. Ali mnogi stariji ljudi ne zahtijevaju mnogo: naklonost, spremnost da ih ljudi poslušaju, vrijeme koje bi njima posvetili, sitne usluge. Zahvalni su za kratku šetnju. Nije to mnogo. Ali poslije svega toga osjećaju nešto veliko: naklonost čovjeka - i to je ljubav.

Gerhard May

Tko je u životu bio sebičnjak, u starosti će biti još gori, jer stariji se čovjek već po prirodi zatvara u sebe, više misli na sebe, povremeno ga obuzima tjeskoba da je odbačen, i sasvim bolestan osjećaj da ga se njegovi žele što prije riješiti.

Može se dogoditi da ljudi u našoj okolini nemaju pravog odnosa prema starijim ljudima. A najčešće smo sami krivi, jer previše mislimo na sebe, a premalo na njih. Previše se vrtimo u začaranom krugu svoga »ja«.

Ipak ima toliko sitnih stvari, koje nam donose veliko zadovoljstvo. Mala pažnja, lijepo jutro, topla peć, brižno pripremljena hrana, ljubazna djeca, kratak razgovor, lijepa večer u krugu ukućana.

Oči treba imati otvorene za sve što zaista usređuje čovjeka. Svaka stvar ima i svoju sjenu, ali ima i sunčanu stranu. Zašto ne bismo posvuda tražili sunce: dobru volju u ljudima, ljubav, veselje, u prirodi ljepotu, u djeci sreću i razigranost, u unutrašnjem miru Božji osmijeh? Ima tisuću razloga, da smo svakoga dana zadovoljni.

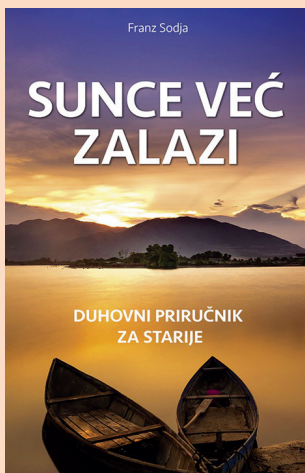
Ako nisi, imaš još posljednju odvažnost da sada, pod stare godine, izađeš iz začaranog kruga svoje sebičnosti, zaljubljenosti u sebe, pa će zasjati sunce i u tvoju starost i ti ćeš također biti zadovoljan u svome srcu.

EUGENIO CORTI: KAKO SU GINULI HRVATI NA RUSKOM FRONTU?

Lijevo, tamo gdje su bili Hrvati, neprijatelj je bio znatno bliže nego desno. Stoga su Hrvati iskazujući iznimnu hrabrost, napravili klin u snijegu, pucali i branili liniju. Jedan od njih odjednom ustade usred meteža od ruskih hitaca. Onda je ustao još jedan, za njim još jedan... Stefano zaključio da su ostali bez municije. Zatim se dogodilo nešto jezivo: neki od njih su molbama opsjedali svog dočasnika, koji je imao pištolj – a ovaj je prvo odbijao, pa se nećkao, a na kraju prihvatio – prislonio je pištolj uz sljepoočnicu jednog vojnika i opalio, a ovaj je se srušio. Odmah su iskoračili i drugi tražeći da budu ubijeni. Na to je i neki niži dočasnik izvukao svoj pištolj. Stefano više nije gledao na stranu gdje su bili Hrvati, ali je u općoj paljbi jasno razaznavao sitne odijেকে pištolja kojima su jedan drugome oduzimali život. U jedan mah začuo je povike nekog njihovog časnika. Pogledao je onamo. Časnik, satnik, pokušavao ih je odgovoriti od besmislenog čina, ali vojnici su grčevito sipali svoje protuargumente. Činilo se da ih časnik poziva – stradat ćete ovako ili onako! – da pokušaju izvesti bijeg i on bi ih predvodio. Samo je nekolicina pošla za njim. Ostali su se, izgubivši svaku nadu, međusobno poubijali. Pod tim dojmom, ojađen - „Ne tako... Ne tako... Zar ne shvaćate, nesretnici, da će vam Bog uskoro suditi? I vi ste katolici, zar ne?“ - Stefano odvrati pogled od tog kolektivnog samoubojstva i zapovijedi sam sebi da gleda isključivo u neprijatelja.

(Iz romana „Crveni konj“ – Milano, 1983.)

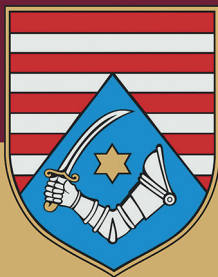
DAR STARIJIMA

Lijepo je biti star! Dok živiš, budi živ! Neka ova knjiga sve potakne na mediciju i promišljanje. Ono što ste oduvijek željeli reći svojim starijima - osobito u trenucima životnih iskušenja - a niste znali kako ili se zbog nелаgode niste usudili, napisao je legendarni slovenski svećenik Franz Sodja. On kroz lijepe misli svjetskih velikana o starosti i starijim osobama, razmišlja i meditira o stotinu gorućih pitanja starije populacije, a to čini izravno i jasno, zahtjevno, ali i milosrdno. Autor želi dokazati da starost može biti radost i da nije samo žalopojka i bolest. Knjigu bi trebali pročitati naši stariji – to će im sigurno biti lijep dar, ali i poticaj – da svoje zemne

dane ili godine prožive radosno. Knjiga je ugodna za čitanje, ali i iskreno zahtjevna. Nije na razini „amerikaniziranih“ katoličkih uradaka koji nam se nameću ili poput površnih globalnih projekata: „Djedica se ženi“ ili „Super baka!“ Ozbiljan je to priručnik i za mlađe – jednostavno knjiga je to koja će nas sve mijenjati na bolje. Cijena: 100 kn. Tvrđi uvez - 224 str. Narudžbe: mate737@gmail.com, Mob: +385 98 9600 917

PRIJATELJ STARIJIH

KARLOVAČKA ŽUPANIJA

Nakladnik: Treći dan d. o. o., Stara cesta 25, 10251 Hrvatski Leskovac; tel: 098 9600 917, e-mail: mate737@gmail.com, www.trecidan.hr

Glavni urednik: Dr. fra Tomislav Pervan

Uredništvo: Ljilja Vokić, Drago Krpina, vlč. Dubravko Škrilin Hren, fra Gabrijel Mioč, Michael D. O'Brien, Ivan Tolj, Mate Krajina

Grafičko oblikovanje: Danijel Leko

Uplate: Treći dan d. o. o., IBAN HR2823600001101942079,

SWIFT: ZABAHR2X • Cijena za Hrvatsku: **dobrovoljni prilog!**

BiH – 1 KM – Godišnja pretplata: 10 KM